



RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 54.716/VR
van 21 januari 2014

over

een voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met het Samenwerkingsakkoord van 2 december 2013 tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de invoering van de kilometerheffing op het grondgebied van de drie gewesten en tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven Interregionaal Samenwerkingsverband Viapass onder de vorm van een gemeenschappelijke instelling zoals bedoeld in artikel 92*bis*, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen’

Op 6 december 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen^(*), een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met het Samenwerkingsakkoord van 2 december 2013 tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de invoering van de kilometerheffing op het grondgebied van de drie gewesten en tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven Interregionaal Samenwerkingsverband Viapass onder de vorm van een gemeenschappelijke instelling zoals bedoeld in artikel 92*bis*, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen’.

Het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 14 januari 2014. De verenigde kamers waren samengesteld uit Pierre LIÉNARDY, kamervoorzitter, voorzitter, Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS, Jacques JAUMOTTE, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Bernard BLERO, staatsraden, Jan VELAERS, Lieven DENYS, Sébastien VAN DROOGHENBROECK en Marianne DONY, assessoren, en Colette GIGOT en Annemie GOOSSENS, griffiers.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS en Yves CHAUFFOUREAUX, eerste auditeurs.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 21 januari 2014.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede op de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voorontwerp van decreet dat om advies is voorgelegd, strekt ertoe het Vlaams Parlement te laten instemmen met het samenwerkingsakkoord van 2 december 2013 tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest ‘betreffende de invoering van de kilometerheffing op het grondgebied van de drie gewesten en tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven Interregionaal Samenwerkingsverband Viapass onder de vorm van een gemeenschappelijke instelling zoals bedoeld in artikel 92bis, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen” (hierna: samenwerkingsakkoord).

Artikel 2, eerste lid, van het samenwerkingsakkoord luidt als volgt: “Het Akkoord regelt de samenwerking tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden inzake het beheer van de wegen en hun aanhorigheden en tot bepaling van het juridisch stelsel van de landwegenis teneinde ervoor te zorgen dat ieder gewest, elk wat hem betreft, een kilometerheffing invoert (...)”. Zoals voorts in de memorie van toelichting wordt aangegeven, kadert het samenwerkingsakkoord “binnen de verdere omzetting van de Richtlijn 1999/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 1999 betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware voertuigen, zoals [met name] gewijzigd door de Richtlijn 2006/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 mei 2006 en (...) door Richtlijn 2011/76/EU van het Europees Parlement en de Raad van 27 september 2011”.

ONDERZOEK VAN HET VOORONTWERP

Artikel 3

3. Artikel 3 van het voorontwerp van decreet luidt als volgt:

“Dit decreet treedt in werking op de dag na de goedkeuring van de decreten houdende instemming met het samenwerkingsakkoord, vermeld in artikel 2, door de wetgevende vergaderingen in de drie gewesten.”

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

De kwestie van de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord waaraan het voorontwerp van decreet instemming beoogt te verlenen, wordt reeds in artikel 39 van dat akkoord geregeld, dat luidt als volgt:

“Het samenwerkingsakkoord treedt in werking op de dag van publicatie in het Belgisch Staatsblad van de laatste goedkeurende akte uitgaande van de contracterende partijen. De Partijen zullen hiertoe onverwijld initiatieven nemen.”

Beide regelingen bepalen het tijdstip van inwerkingtreding op een ander ogenblik en zijn dus tegenstrijdig. Er dient echter te worden opgemerkt dat een samenwerkingsakkoord in beginsel in werking treedt op de datum die daartoe is bepaald in het samenwerkingsakkoord zelf, zodat in geen geval kan worden aanvaard dat een partij bij het samenwerkingsakkoord unilateraal de inwerkingtreding regelt van het samenwerkingsakkoord, middels het bepalen van de datum van inwerkingtreding van haar instemmingsakte. Artikel 3 dient derhalve uit het ontwerp te worden weggelaten.

ONDERZOEK VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

VOORAFGAANDE OPMERKING

4. Hoofdstuk I van het samenwerkingsakkoord bevat de definities (artikel 1) en de strekking van het akkoord (artikel 2). In hoofdstuk II wordt de kilometerheffing behandeld (artikelen 3 tot 15).

Wat de bepalingen van die hoofdstukken betreft, kan het samenwerkingsakkoord geacht worden te vallen onder het begrip kaderakkoord.

In artikel 2, met als opschrift “Voorwerp van het akkoord”, luidt het tweede lid immers als volgt:

“Met respect voor de eigenheid van en de na te streven doelstellingen door elk gewest, beoogt dit Akkoord die aangelegenheden gezamenlijk af te spreken of die regelingen vast te stellen die zijn vereist om de invoering, de organisatie en handhaving van de kilometerheffing in de drie gewesten doelmatig en kostenefficiënt te realiseren.”

Artikel 3, met als opschrift “Invoering van de kilometerheffing”, bevat zijnerzijds een paragraaf 1 waarvan het eerste lid luidt als volgt:

“§ 1. Het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voeren, elk wat hen betreft, bij decreet respectievelijk ordonnantie een kilometerheffing in waarvan, met uitzondering van de reeds bestaande concessietolgelden, de verschuldigdheid gelijktijdig en ten vroegste ingaat op 1 januari 2016.”

Dat het om een kaderakkoord gaat, wordt nogmaals aangegeven in artikel 5, met als opschrift “De inning, de invordering en de handhaving van de kilometerheffing en de overeenkomst tussen de houder van het voertuig en zijn dienstverlener”. Het inleidende zinsdeel van die bepaling luidt immers als volgt:

“De gewesten werken bij decreet respectievelijk ordonnantie en hun uitvoeringsbesluiten een innings-, invorderings- en handhavingssysteem uit dat *onder meer* is gesteund op de hiernavolgende principes: (...)”

De bepalingen van hoofdstuk II van het samenwerkingsakkoord doen dus niets anders dan een gemeenschappelijk kader vaststellen opdat de gewesten, die vervolgens elk afzonderlijk handelen, op samenhangende en doeltreffende wijze hun elektronische tolheffingssystemen voor voertuigen met een toegelaten totaalgewicht van meer dan 3,5 ton kunnen invoeren.

Bijgevolg kan pas op het ogenblik waarop de voornoemde decreten, ordonnanties en uitvoeringsbesluiten worden aangenomen, beoordeeld worden of de toekomstige gewestelijke elektronische tolheffingssystemen in overeenstemming zijn met het Europees recht en de bevoegdheden van de federale overheid in acht nemen.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 5

5.1. In artikel 5, 1° tot 10°, worden de beginselen genoemd die de gewesten moeten hanteren wanneer ze “bij decreet respectievelijk ordonnantie en hun uitvoeringsbesluiten een innings-, invorderings- en handhavingssysteem uit[werken]” voor de kilometerheffing.

Artikel 5, 5°, voorziet in de mogelijkheid om de gebruiker, klant van de dienstverlener, te verplichten gebruik te maken van gegarandeerde betaalmiddelen,² welk begrip gedefinieerd is in artikel 1, 11°. Artikel 5, 7°, bevat een limitatieve opsomming van de gevallen die aanleiding kunnen geven tot de schorsing door de dienstverlener van een elektronische tolheffingsdienst van de overeenkomst tussen hem en zijn klanten, gebruikers van de betreffende weginfrastructuur.

Die bepalingen strekken er niet toe de contractuele relatie die zal worden aangegaan tussen de dienstverleners van een elektronische tolheffingsdienst en de tolheffende instanties te regelen, maar wel om bepaalde aspecten van de contractuele relatie die de gebruikers van de weginfrastructuur, die de ontworpen belasting of kilometerheffing moeten betalen, zullen moeten aangaan met een dienstverlener van een elektronische tolheffingsdienst. Daarbij schrijven ze voor dat de “overeenkomst naar burgerlijk recht” die de houder van een voertuig

² De mogelijkheid om het gebruik van gegarandeerde betaalmiddelen op te leggen, waarin is voorzien in bijlage I, punt 1, van beschikking nr. 2009/750/EG van de Commissie van 6 oktober 2009 ‘tot definiëring van de Europese elektronische tolheffingsdienst en de bijbehorende technische onderdelen’ kan worden ingepast in de omschrijving van de eisen waaraan aanbieders van een Europese elektronische tolheffingsdienst (EETS) moeten voldoen, zoals die vermeld moeten worden in de EETS-domeinverklaring.

overeenkomstig artikel 5, 1°, moet sluiten met een dienstverlener, moet voldoen aan bepalingen die van het gemeenrecht afwijken.

5.2. Bij de toepassing van de beginselen genoemd in artikel 5, 5° en 7°, door de gewesten, moeten deze ervoor zorgen dat ze niet raken aan de bevoegdheden, inzonderheid inzake de bescherming van de verbruikers en de handelspraktijken, die krachtens artikel 6, § 1, VI, vierde lid, 2°, en vijfde lid, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ de federale overheid toekomen.

6. De aandacht van de steller van het ontwerp moet ook gevestigd worden op het gegeven dat de werkzaamheid van de maatregelen die de gewesten zouden instellen om die twee beginselen ten uitvoer te leggen, slechts beperkt zou zijn, aangezien ze enkel kunnen worden opgelegd aan de dienstverleners van een elektronische tolheffingsdienst die in één van de drie gewesten van het land zijn gevestigd.

De Belgische overheid is immers niet bevoegd voor het reguleren van de overeenkomsten die gesloten worden tussen aanbieders van een Europese elektronische tolheffingsdienst (EETS) die gevestigd en geregistreerd zijn in andere lidstaten van de Europese Unie en hun klanten. Die niet in België gevestigde EETS-aanbieders mogen evenwel een rol spelen in de werking van de gewestelijke elektronische tolheffingsdiensten bedoeld in het samenwerkingsakkoord.

7. In de Franse versie van artikel 5, 4°, wordt de verplichting opgelegd aan de dienstverlener om de heffing die krachtens artikel 4, § 1, verschuldigd is, te storten aan de tolheffende instantie, bestempeld als “abstraite et inconditionnelle”.

Indien het de bedoeling is dat die precisering behouden wordt, moet ze ook vermeld worden in de Nederlandse versie van de bepaling. In dat geval behoort de toelichting bij de bepalingen van het samenwerkingsakkoord aangevuld te worden zodat de strekking van dat beginsel daarin wordt gepreciseerd.

Artikelen 6 en 6bis

8. In de artikelen 6, § 3, tweede lid, en 6bis, § 3, 6°, tweede lid,³ staat “In het geval F gelijk is aan 1, mag het tarief nooit lager zijn dan nul eurocent.”

Die bepalingen zouden nader moeten worden toegelicht met betrekking tot de mogelijkheid van een tarief dat lager is dan nul eurocent, waarvan in die bepalingen gewag wordt gemaakt.

9. In de paragrafen 2 van dezelfde artikelen wordt verkeerdelijk verwezen naar een niet-bestaande paragraaf 5.

³ Het zou logischer zijn dat lid te laten volgen op onderdeel 7°, waarbij het tweede lid van de bepaling zou worden, en waarbij het huidige tweede lid, het derde lid zou worden.

Artikel 7

10. Luidens artikel 7, § 2, kan “[d]e houder van het voertuig die om vrijstelling verzoekt, (...) het voordeel ervan slechts verkrijgen of behouden indien hij de vervulling van de vrijstellingsvoorwaarden bewijst”. Artikel 17, § 3, 19°, draagt de publiekrechtelijke vereniging Viapass op om te zorgen voor “het ontvangen (één-loket-functie) van aanvragen tot vrijstellingen van de heffing, het adviseren van deze aanvragen ten behoeve van de gewesten, het doorsturen ervan aan de gewesten en het bezorgen van de gewestbeslissing inzake de vrijstelling aan de aanvrager”.

Uit deze bepaling – en duidelijker nog uit de Franse versie ervan, waarin staat “la distribution des décisions régionales”, terwijl er in de Nederlandse versie sprake is van “het bezorgen van de gewestbeslissing (lees: beslissingen van de gewesten)” –, valt op te maken dat het zaak is van ieder gewest om te beslissen over verzoeken om vrijstelling. In de ontwerptekst worden evenwel niet de criteria vastgesteld op basis waarvan kan worden uitgemaakt welke gewestelijke overheidsinstantie bevoegd is om uitspraak te doen over een verzoek tot vrijstelling ingediend door een houder van een voertuig.

Het samenwerkingsakkoord moet op dat punt worden aangevuld.

Artikel 9

11. Er moet voor gezorgd worden dat de Franse en de Nederlandse versie beter met elkaar overeenstemmen.

De volgende termen en uitdrukkingen stemmen niet met elkaar overeen: “de tenuitvoerlegging” en “procédures” (paragraaf 1^{er}, tweede lid, eerste zin⁴), “uitwisseling en het gebruik van gegevens die naar verwachting relevant zullen zijn” en “renseignements vraisemblablement pertinents” (paragraaf 1, derde lid), “spontaan bijstand” en “assistance judiciaire” (paragraaf 2, eerste lid), “rechtshulp” en “assistance judiciaire” (paragraaf 2, tweede lid) en “overeenkomstig de bepalingen van zijn regelgeving die” en “conformément aux dispositions qui” (paragraaf 2, derde lid).

Artikel 16

12. In artikel 16, § 1, tweede lid, wordt de procedure voor de wijziging van de statuten van Viapass slechts onvolledig omschreven voor zover enkel de nadere regels worden vastgelegd voor de goedkeuring en het doorvoeren van de wijzigingen die worden aangebracht, maar er niet bepaald wordt hoe het aannemen zelf van die wijzigingen verloopt.

De bepaling moet op dat punt worden aangevuld.

⁴ Wat betreft de Franse versie gaat het om de tweede zin van die bepaling.

13. De paragrafen 2 en 3 van dit artikel hebben betrekking op materies die krachtens artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 onder de bevoegdheid van de federale overheid vallen. Krachtens artikel 10 van de bijzondere wet, dat de grondslag vormt van de impliciete bevoegdheden die aan de deelentiteiten zijn toegewezen, zijn zulke bepalingen enkel aanvaardbaar indien ze beschouwd kunnen worden als noodzakelijk voor de uitoefening van de aangewende bevoegdheden, indien de betrokken aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en voor zover de weerslag van de betreffende bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

Noch de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord, noch de toelichting bij artikel 16 bevatten wat dat betreft enige verantwoording.

Indien de bedoelde bepalingen gehandhaafd worden, moet die ontstentenis van verantwoording verholpen worden.

Artikel 17

14. Het laat zich aanzien dat in artikel 17, § 3, 16°, de verwijzing naar de “in punt 14° bedoelde informatie” verkeerd is, aangezien punt 14° het heeft over “het faciliteren van het overleg tussen de gewesten rond het uitwerken en aanpassen van het regelgevend kader inzake de kilometerheffing”. Wellicht is het de bedoeling te verwijzen naar de in punt 15° bedoelde informatie: in dat geval moet de tekst in die zin worden herzien.

Artikel 19

15. Deze bepaling machtigt de gewestregeringen om “, elk bij besluit,” te “beslissen om de taken van Viapass aan te vullen en/of te wijzigen”.

Krachtens het beginsel van de hiërarchie van de normen mogen evenwel geen wijzigingen bij besluit van de regering worden aangebracht in een samenwerkingsakkoord waaraan de desbetreffende parlementen hun instemming hebben verleend.

De woorden “en/of te wijzigen” moeten bijgevolg worden weggelaten.

16. Wat de gemeenschappen en de gewesten betreft, huldigt artikel 9, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 uitdrukkelijk het legaliteitsbeginsel inzake publiekrechtelijke rechtspersonen.

Uit dat beginsel, zoals het uitdrukkelijk wordt geformuleerd in die bepaling, volgt dat de wetgever de oprichting, de samenstelling, de bevoegdheid, en de werking van en het toezicht op de publiekrechtelijke rechtspersonen behoort te regelen, op zijn minst de essentiële aspecten ervan.

Artikel 9, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 92bis, § 1, tweede lid, ervan belet niet dat een samenwerkingsakkoord, waaraan bij decreet instemming wordt verleend, aan elke regering de mogelijkheid biedt, in

voorkomend geval door middel van een procedure voor eensluidend advies, om, wat haar betreft, extra bevoegdheden toe te kennen aan een intergewestelijke gedecentraliseerde dienst die bij datzelfde akkoord wordt opricht.

Artikel 9, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 vereist echter dat de grenzen van de toegekende delegatie worden gepreciseerd.

Artikel 19 van het samenwerkingsakkoord beperkt zich er evenwel toe de regeringen te machtigen “om de taken van Viapass aan te vullen”, zonder de aard van die bijkomende taken nader toe te lichten.

De bepaling moet bijgevolg worden herzien om de grenzen van de delegatie waarin ze voorziet beter af te bakenen.

Artikel 21

17. In paragraaf 4 zijn de woorden “overeenkomstig artikel 117 van de Grondwet” verwarrend en niet dienstig. Ze moeten dan ook worden weggelaten.

Artikel 26

18. De gewesten beschikken niet over eigen bevoegdheden om het gebruik van de talen in bestuurszaken te regelen. Ter zake is Viapass onderworpen aan de bepalingen die van toepassing zijn op de diensten van de gewestregeringen en de rechtspersonen die ervan afhangen.

De bepalingen in de artikelen 26, derde lid, en 27, § 4, van het samenwerkingsakkoord dienen bijgevolg te vervallen.

Artikel 30

19.1. Artikel 30, § 1, van het samenwerkingsakkoord, met als opschrift “Budgettaire toezicht en controle van de rekeningen”, draagt die controle op aan een college van twee revisoren. Verderop stelt paragraaf 2 van die bepaling het volgende:

“§ 2. Het Rekenhof draagt één revisor voor. De andere revisor wordt, na een beroep op de mededinging, door de Raad van Bestuur benoemd. De revisor benoemd door het Rekenhof, wordt benoemd onder de leden van het Hof. De andere revisor wordt benoemd onder de leden, natuurlijke personen of rechtspersonen van het Instituut der bedrijfsrevisoren.”

Artikel 180 van de Grondwet is onlangs aangevuld met twee leden die het vierde en het vijfde lid zouden worden en waarvan het laatste lid als volgt luidt:

“De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, kunnen bijkomende taken toekennen aan het Hof. Op eensluidend advies van het Hof stelt het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel de vergoeding van het Hof vast voor de uitoefening van deze taken. Er is geen enkele vergoeding verschuldigd voor een taak die door het Hof wordt

uitgevoerd voor een gemeenschap of een gewest op de datum van inwerkingtreding van dit lid.”

19.2. Ook al staat artikel 180, vijfde lid, van de Grondwet de decreetgever toe om aan het Rekenhof taken op te dragen met het oog op de uitoefening van controlefuncties binnen gemeenschaps- en gewestoverheden, toch moet het samenwerkingsakkoord worden herzien om er de vergoeding van het Rekenhof voor de uitoefening van die nieuwe taak in op te nemen na eensluidend advies van dit Hof.

In tegenstelling tot wat voortvloeit uit artikel 30, § 2, van het samenwerkingsakkoord, blijkt in dat opzicht uit artikel 180, vijfde lid, van de Grondwet dat de vergoeding moet toekomen aan het Rekenhof zelf en niet aan het lid van het Rekenhof, dat is aangewezen om een taak uit te voeren.

20. Artikel 30, § 1, laatste zin, stelt dat “[d]e leden van het college de titel van revisor [voeren].”

Voor het lid van het Rekenhof dat de controle bedoeld bij paragraaf 1 moet uitoefenen, is die benaming niet geschikt. Dat lid bezit immers niet de hoedanigheid van bedrijfsrevisor in de zin van de wet van 22 juli 1953 ‘houdende oprichting van een Instituut van de Bedrijfsrevisoren en tot organisatie van het publiek toezicht op het beroep van bedrijfsrevisor’, gecoördineerd op 30 april 2007. De artikelen 5 tot 7 van deze wet stellen de voorwaarden vast waaronder de hoedanigheid van bedrijfsrevisor wordt toegekend.

Artikel 30 moet bijgevolg worden herzien.

21. Paragraaf 5 van artikel 30 onderwerpt Viapass aan de controle van het Rekenhof met toepassing van artikel 50 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’. Het Rekenhof is dan ook bevoegd inzake Viapass, overeenkomstig de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’.

Daaruit volgt dat het samenwerkingsakkoord een dubbele controle invoert van de jaarrekeningen die moeten worden gecontroleerd door het “college van revisoren”, krachtens paragraaf 1 van artikel 30, en door het Rekenhof, krachtens paragraaf 5 van dat artikel.

Bovendien rijst de vraag omtrent de ambtelijke situatie van het lid van het Rekenhof dat krachtens paragraaf 2 van dat artikel is aangesteld, in het kader van de uitvoering door het Hof van zijn taken op basis van artikel 50 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 en van de wet van 16 mei 2003.⁵ Een dergelijk systeem kan afbreuk doen aan de onafhankelijkheid van het Rekenhof in de uitoefening van de taken die hem zijn toevertrouwd.

⁵ Artikel 25 van de wet van 21 maart 1991 ‘betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven’ voorziet ook in een college van commissarissen dat ten dele bestaat uit leden van het Rekenhof. In tegenstelling tot wat bepaald is in het samenwerkingsakkoord, wordt de controle door het Rekenhof exhaustief geregeld bij de wet van 21 maart 1991.

De bepaling moet bijgevolg grondig worden herzien teneinde de opgeworpen moeilijkheden te verhelpen.

22. Artikel 30, § 2, geeft aan dat het Rekenhof de persoon “voordraagt” die deel moet uitmaken van het college bedoeld in paragraaf 1 en maakt vervolgens gewag van de “revisor benoemd door het Rekenhof (...) onder de leden van het Hof”.

Dat gebrek aan samenhang moet worden verholpen.

Artikel 32

23. In paragraaf 3, eerste lid, moet worden verwezen naar “paragraaf 2” en niet naar “lid 2”. Dientengevolge moeten in de Franse tekst de woorden “à ce même alinéa” worden vervangen door de woorden “à ce même paragraphe”.

24. Er wordt gewezen op de complexiteit van de dubbele beroepsprocedure die is vastgelegd in de paragrafen 2 en 3 van deze bepaling, inzonderheid wat betreft de termijnen die aan de regeringen zijn toegewezen om op te treden.

SLOTOPMERKING

25. De regel volgens welke bij de eerste nummering van de akte geen artikel “...*bis*, *ter*” mag worden ingevoegd, moet worden nageleefd omdat deze nummering bestemd is voor de artikelen die tussen bestaande artikelen worden ingevoegd.

De artikelen 6*bis* en 6*ter* dienen dan ook nummer 7 en 8 te krijgen en alle volgende artikelen moeten dienovereenkomstig worden vernummerd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Pierre LIÉNARDY